

Буля Шоеница. — Менѣ ми е много криво, че време не ти остава до тамъ да отидешъ.

Мишко. — Че то не е далѣко. На ли знашь дѣ е голѣмата череша, тамъ срѣщу ѝ е гнѣздото. Азъ добрѣ забѣлязахъ мѣстото.

Буля Шоеница. — Не ти казвамъ, че не ще имашъ време, защото е далѣко, друго побърка тази твоя хубава работа: преди малко покаракъ сеймены баща ти и го запрѣхъ, тѣ казахъ, че ще са върнатъ да зематъ сестра ти и тебѣ и вази да ва затворятъ. Тѣ трѣба вѣке на портата да чакатъ.

Мишко. — Запряхъ татка ли думашъ, мале, и сестра ми и мене ли ще запрѣтъ? Че какво ще на правятъ насъ? Кому какво сме сторили, че да на запираатъ? Кой е този провалникъ, дѣто праща да на ловятъ изъ къщи?

Буля Шоеница. — Друго незнахъ, туй само знамъ, че градскыя първенецъ пратилъ да ва изловятъ и да изпозапрѣтъ синцави въ една малка ходайка и че нема да ви сторятъ нещо зло. Сѣки день ще ви даватъ ѣдене и пиене. Само отъ ходайката не ще може да излѣзвате и нема да ма виждате (Митко хваще да плаче). Какво ти е, сынко, защо ревна тѣй? Че толкоз голѣма злочестина ли е то да запрѣтъ челѣка, кога има съ какво да живѣй? (Митко неможе отъ плачь да отговори.) Ты пыташь